

Зізнаємося – винесені в заголовок слова з відомої пісні ми вже використовували багато років тому в матеріалі, присвяченому медикам військового госпіталю. Але от саме нині поєднання білого халата як образу сумлінного й людяного лікаря та воїна, що готовий пожертвувати навіть своїм життям – у цьому випадку заради пацієнта, актуальне особливо. Адже зараз до численних викликів, які мусять долати медики, додалася нова біда – той жистий COVID-19. Відтак у зоні щоденних бойових дій за здоров'я та життя білоцерківців додався новий фронт, на передовій якого опинилися сімейні лікарі, бригади «Швидкої допомоги», а передусім – персонал Білоцерківської міської лікарні № 3, де безпосередньо встановлюють діагноз та лікують земляків, які захворіли на коронавірусну інфекцію.

персонал Білоцерківської міської лікарні № 3, де безпосередньо встановлюють діагноз та лікують земляків, які захворіли на коронавірусну інфекцію.

Білі халати – вічні солдати...

Напередодні професійно-го свята людей справді найгуманнішої із професій ми поспілкувалися з головним лікарем Третьої лікарні **Тетяною Володимирівною ДІДИЧ (на фото)**, попросивши її хоча б коротенько розповісти нашим читачам про ситуацію із захворюванням у місті, умови, в яких доводиться працювати фахівцям інфекційного відділення, а головне – про тих людей, котрі кожного дня вирушають на роботу, як на війну, але не влаштовують з того гучного шоу, не страйкують, вимагаючи належних уваги та підтримки, хоча, безумовно, заслуговують і на них, і на нашу вдячність...

Ми всі є свідками того, в якому стані наша галазь охорони здоров'я зустрічала пандемію нового грізного захворювання. За великим рахунком – це напівзруйнований механізм, що тримається на наших молитвах і жebraцьких копійках та на плечах і руках стомлених, часто незаслужено ображених, а то й роздратованих і знервованих, але фанатично вірних своїй професії людей. Знаєте, що найбільше напружувало всі ці місяці карантину та звенів про щоденні жертви? Що одного дня ті люди настільки стомляться, що візьмуть і відмовляться нас рятувати. Навіть попри обіцяні 300 відсотків надбавки до зарплат. Не знаємо, як інші, але наші, білоцерківські інфекціоністи, не відмовилися, що без усякого пафосу можна вважати подвигом, беручи до уваги все вище сказане.

Тож і не дивно, що пацієнти пишуть їм сповнені вдячності й поваги листи, як той, що надійшов від Наталії Герасіної, дружини водія таксі (він у березні віз додому сім'ю лікаря, котрий згодом помер від коронавірусу). Через якийсь час у її чоловіка Віктора також виявили хворобу і понад три тижні буквально витягували його в реанімаційному відділенні лікарні № 3. «Я дуже вдячна всьому медперсоналу, який і вдень, і вночі стежив за станом здоров'я чоловіка, доглядав його, немов рідну дитину!» – пише пані Наталя.

Через 10 днів до лікарні з підтвердженням коронаві-

русним захворюванням потрапили й сама жінка, і їхній син. «Я була приємно вражена привітністю медиків, – розповідає пацієнтка. – Серце кров'ю обливалося, коли дивилася, як їм важко працювати в тих захисних костюмах. Та, ризикуючи своїм життям, вони допомагають нам вижити».

Авторка листа дякує і за комфортні умови перебування: «В боксі № 5 є душ із гарячою водою, туалет. Тричі на день проводили вологе прибирання, робили дезінфекцію, принесли їжу в палату – дуже смачну, обов'язково були м'ясо, печінка або риба, свіжий хліб. Тож велике спасибі й кухарям!»

Більше місяця знадобилося, аби поставити Віктора на ноги, і за ту вперту боротьбу за його життя жінка від усього серця дякує усім-усім медпрацівникам лікарні. А ще додала дуже зворушливе вибачення: якщо раптом, зустрівши когось із них на вулиці, вона їх не впізнає, адже до палати заходили люди в однакових білих комбінезонах, і навіть очей не можна було розгледіти через запотілі маски... «Низький уклін до самої землі за вашу добросовісну тяжку працю та терпіння. Ви всі – Люди з великої літери! На жаль, розцілювати й обійняти не можу – карантин», – завершує лист Наталя Герасіна та зичить своїм рятівникам усього найкращого.

Дуже тепло відгукнула-

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

◆ МІСТ ДОЧЕКАВСЯ РЕМОНТУ

Стор. 2

◆ ВЕЛОПАТРУЛЬ НА ВУЛИЦЯХ БІЛОЇ ЦЕРКВИ

Стор. 2

Білоцерківська міська районна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 45–46 (13850-13851), 19 ЧЕРВНЯ 2020 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

- ООО Маревен Фуд Україна через Білоцерківську міську організацію Товариства Червоного Хреста України;
- КН БМР «Агенція стратегічного розвитку Білої Церкви»;
- Ігор Коцал;
- Благодійна організація «Благодійний фонд «КОЛО»»;
- Благодійна організація «Фонд імені родини Гиняньських»;
- ТОВ «Тривіум Пекеджинг Україна»;
- Благодійний фонд «ФУНДАЦІЯ СЕО КЛАБ»;
- «ДМ-Проект»;
- Парафія Різдва Христового УГКЦ;
- Олександр Фошан;
- мережа магазинів «Фора»;
- Благодійна організація «Благодійний фонд «Пріоритет»»;
- Товариство з обмеженою відповідальністю «ДІАВІН»;
- Благодійна організація «Благодійний фонд «Пацієнти України»».

Надали закладу фінансову допомогу:

- Київська обласна торгово-промислова палата;
- Дорогань Володимир Леонідович;
- Хоренко Зоя Борисівна;
- Шевченко Олена Олексіївна;
- Коросько Валентина Миколаївна;
- Никитченко Олена Валеріївна;
- Яринко Олег Миколайович;
- ФОП Шаль Віталій Степанович;
- ТОВ «Міськбуд БЦ»;
- КНЦ «Україна ТОВ»;
- ПНТП «Ефект»;
- ТОВ «Валтекс»;
- ПП ТВФ «ГАЛАНТ»;
- Новогребельська Інна Володимирівна;
- Дикий Геннадій Анатолійович;
- Київська обласна профспілка працівників ЖКГ, місцевої промисловості, побутового обслуговування населення.

ся про своїх колег і Тетяна Дідич:

– Я вдячна всім медичним сестрам, санітарочкам, лікарям – й інфекціоністам, й анестезіологам, які працюють саме із хворими з коронавірусною інфекцією. Вони діють у надзвичайно важких умовах, практично обливаючись потом у захисних костюмах та окулярах, однак, попри все, дуже професійно виконують свої обов'язки.

На сьогодні у відділенні для коронавірусних хворих, яким завідує Анатолій Михайлович Дейнека, працюють лікар-інфекціоніст Олена Іванівна Драбинко, шестеро лікарів-анестезіологів.

ОТЖЕ, ДОПОМОГУ ЛІКАРНІ НАДАЛИ (дані, передані нам закладом):

- Єфименко Костянтин Олексійович, голова ради директорів групи компаній «Трібо», президент компанії «Біофарма», та Савчук Олег Васильович, генеральний директор «Трібо»;
- Коломієць Олександр Володимирович, партія «Національний корпус»;
- Засуха Тетяна Володимирівна, агрофірма «Світанок» (неодноразово);
- Маршалок Вадим Анатолійович, компанія «Маршалок»;
- Киришун Дмитро Володимирович;
- Гаврилюк Сергій Віталійович, директор «АНД груп»;
- Денисенко Дмитро Михайлович та Ягодзінський Юрій Федорович;
- Апполонова Олена Миколаївна, «Білоцерківський завод залізобетонних виробів»;
- Орлюк Микола Вікторович, ТОВ «ТВН «Рось Гума»;
- голова КОДА;
- Шарій Анатолій Анатолійович, блогер (неодноразово);
- Тетяна, благодійниця;
- Олександр Козярин та Марина Харченко;
- невідомі благодійники;
- Юрій Москаленко;
- ТОВ «Альфа Смарт Агро» (неодноразово);
- ТОВ «Білоцерківський завод препаративних форм» (неодноразово);
- ІП Кока-кола Беверіджис Україна Лімітед (неодноразово);
- ТОВ «Маклеодс Фармасьютікалз Лімітед»;
- Клініка «Білобров – Яценко»;
- БМО ПП «Європейська солідарність»;
- Дочірнє підприємство «Кондитерська корпорація «Рошен» (неодноразово);
- департамент охорони здоров'я КОДА (неодноразово);
- ТОВ «Сервіс – Технобуд»;
- посилки від громадян через АТ «Укрпошта»;
- ТОВ «ЛАЙФСЕЛЛ»;
- Благодійний фонд «Твоя опора»;
- Віктор;
- ПАТ «Білоцерківський завод залізобетонних виробів»;
- Всеукраїнський благодійний фонд «Крона»;
- Сушко Захар, учень гімназії № 1;
- Ройтберг В.М.;
- АТ «Індаліка»;

Загалом 5 бригад 4 години працюють і 4 – відпочивають. І так цілодобово.

Щя Тетяна Володимирівна і численним меценатам, які із перших днів епідемії підтримували заклад, надаючи найнеобхідніше, починаючи звичайними мешканцями міста, які надсилали і засоби захисту, і кошти, й закінчуючи посадовцями, політичними партіями та підприємствами. Саме завдяки їм Комунальне некомерційне підприємство БМР «Білоцерківська міська лікарня № 3» мало чим рятувати пацієнтів, максимально не наражаючи на небезпеку власних працівників.

ВІТАЄМО працівників Білоцерківської лікарні № 3 із Днем медичного працівника та сердечно дякуємо їм за самовіддану працю, за врятовані життя, подаровану радість творити, рости дітей, бавити внуків, мріяти, любити!

СПАСИБІ кожному, хто виявив глибину власної людської та громадянської відповідальності й пожертвував на шляхетну справу частину своєї душі і своїх статків – ви знову довели, що гуртом можна здолати найважчі проблеми!

ДЯКУЄМО всім причетним до великої гуманної професії за колісь обране і досі не зраджене ремесло вічного солдата на вічному фронті життя.

Валентина Храбуст

За підтримки політичної партії «Опозиційна платформа – За життя»

ПРОДОВЖУЄ РОБОТУ БЕЗКОШТОВНА ЮРИДИЧНА ПРИЙМАЛЬНЯ

за адресою: місто Біла Церква, вул. Фастівська, буд. 2.

Приєм проводить заслужений юрист України, экс-голова Білоцерківського міськрайонного суду, адвокат САНІН ВОЛОДИМИР МИКОЛАЙОВИЧ

спільно з адвокатами

СЕРГІЄМ ГРИБЕННИКОВИМ І АНДРІЄМ ФАТЄЄВИМ

Чекаємо Вас у

– вівторок з 10.00 до 13.00;

– четвер з 12.00 до 15.00.

ОПОЗИЦІЙНА ПЛАТФОРМА

ЗА ЖИТТЯ

ГРОМАДСЬКИЙ БЮДЖЕТ 2020

ПРИЙМАЄМО проекти з 01 червня до 30 червня 2020

Є Ідея?

РЕАЛІЗУЄМО проекти з 01 січня до 31 грудня 2021

> 10 000 000 грн на проекти цього року

Заявки подаються на спеціальні форми онлайн. Картку заповнити на порталі «Громадський бюджет» <http://ukr.gov.ua/ua/obshchynstvo> консультації за телефоном: 43804563 66-312

НАГАДУЄМО!

Прийом проектів до Громадського бюджету триває до 30 червня!

Мрієте покращити Білу Церкву й маєте ідею, як саме це зробити, – подайте власний проект, візьміть участь у розподілі бюджетних коштів на розвиток рідного міста! Громадський бюджет – дієвий механізм взаємодії влади та громади, станьте його частиною!

Дочекався рятувальних заходів міст, який з'єднує Заріччя з центром міста в районі вулиці Дружби: там розпочато капітальні ремонтні роботи.

Нове життя старого мосту

Загалом у Білій Церкві аж 6 мостів, і практично на оновлення їх усіх влада має розроблену проектну документацію, як сказав міський голова Геннадій Дикий.

– Але розпочали, звичайно, зі шляхопроводу по Сквирському шосе, названого в народі Горбатим, бо він найстаріший, побудований 1934 року. Міст по вулиці Дружби був зданий в експлуатацію 1957-го. Протягом багатьох років на ньому нічого не робилося, тому, звичайно, він потребує капітального ремонту, – розповідає голова. – Роботи почали знизу. А проектом передбачається і зняття асфальтного покриття, верхнього шару бетону, влаштування нової бетонної плити, яка буде ширша за нинішню – з розширеними пішохідними зонами, з освітленням, а також з додатковим захистом пішоходів від транспорту. Гарний проект.

У цьому році на його реалізацію Білоцерківська міська рада виділила 10 мільйонів. Тендер виграла на 2 роки. Сума, що спочатку була оголошена, складала 37 млн грн, а в результаті тендерних закупівель ціна знизилась до 32 млн. Геннадій Дикий зауважує, що місто проситиме допо-

моги на ремонт і у відповідних міністерств, і в ОДА.

Виграла конкурс компанія мостобудівельників, бо у прописаних вимогах ішлося, що в тих, хто виконуватиме роботу, досвід має бути обов'язковим.

Голова зазначив, що, поки ремонтники працюють знизу, міст перекриватися не буде. Коли розпочнуться роботи зверху, щоб спричинити якомога менше незручностей, планується

спочатку одну смугу робити, поставивши реверсний світлофор, а потім – іншу. Таким чином дещо обмежений рух транспорту і пішохідний будуть збережені. «Якщо нам вдасться отримати від держави додаткові кошти, то будівельники кажуть, що зможуть завершити ремонт до кінця цього року. Якщо ні, то продовжимо в наступному», – сказав Геннадій Дикий.

Вл. інф.

12 червня у Білій Церкві започатковано новий формат поліцейського патрулювання – на велосипедах. Велопатруль нараховує 12 осіб, які працюватимуть позмінно. Він здійснює патрулювання на ділянках, де автомобілем проїхати незручно. Поліцейський патруль на велосипедах було створено відповідно до рішення керівництва патрульної поліції Київської області, повідомляє офіційний сайт міської ради.

Запрацював

поліцейський велопатруль

це сприятиме зменшенню кількості злочинів у місті, ефективнішій профілактичній роботі. Переконалися, що білоцерківці почуватимуться безпечніше. У нас багато рекреаційних зон – парків, прибережних зон, лісосмуг, де доступ автомобільного транспорту обмежений, але там відпочиває велика кількість людей. Тож такий велопатруль дасть можливість здійснювати контроль та профілактичну роботу», – наголосив Геннадій Дикий.

Міський голова Геннадій Дикий подякував керівництву патрульної поліції в Київській області та Білій Церкві за ініціативу створення такого виду поліцейського патрулювання: «Це нас спонукає ще більше сприяти розвитку пішохідного та велосипедного руху в Білій Церкві. Я впевнений, що

Командир батальйону патрульної поліції у місті Білій Церкві Василь Коряк відмітив, що всі патрульні пройшли відповідний відбір та навчання, вміло володіють транспортними засобами та є фахівцями у сфері дотримання правопорядку, вони мають досвід в оформленні будь-яких правопорушень, затриманні злочинців тощо.

Реалії

Будьмо людьми!

Звучить до непристойного банально, правда? Ось цей заклик бути людьми... А й правда, скаже хтось, навіщо це моралізаторство, його, знову ж таки, на хліб не намастиш, а що всі ми люди – то й так видно: ходимо на двох, розуму вистачає не тільки на те, приміром, аби їздити за кермом чи торгувати, а й на те, аби керувати бізнесом, країною... Тож досить про ту людяність. Можу погодитися – говорити, мабуть, досить. Не діє, досвід підказує, що саме ті, кого це прохання стосується безпосередньо, читають хіба що цінники. Тут варто було б спробувати інших методів. Яких? Ну, здогадайтеся самі. От ми зараз переповімо вам буквально два епізоди, які недавно обговорювала фейсбук-спільнота, і ви, шановні читачі, ми переконані, безпомилково визначите, яких методів не вистачає у перевихованні деяких персонажів.

Але тут, очевидно, потрібна передісторія. Оскільки вкотре йтиметься про пасажирські перевезення, без неї – ніяк. Передісторія зовсім свіжа, коронавірусна. Вона, лиходійка, безжалюбно вплинула на прибуткову частину перевізницького бізнесу, та так, що деякі з нас, наче за сумнозвісним стокгольмським синдромом, почали співчувати хлопцям: це ж які збитки – возити не більше десяти людей в автобусі... Ага. Та одночасно одним із владних коронарішень були скасовані пільгові перевезення. Тут хотіли, як краще: аби старенькі, що потрапили до групи ризику, менше каталися громадським транспортом (безплатно чого не їздити, а за гроші – ще подумайте) і не наражалися на небезпеку. А вийшло – ... не дуже. Бо коли послабили карантин і навіть пільговикам дозволили кататися в певні години, перевізники раптом «увімкнули гальма». І відмов брати в автобус людину з будь-яким посвідченням різко побільшало, сперечатися – собі дорожче. Ну а що, чоловіки за кермом мають же якимось надолжити втрачене під час простою. І не треба їх тикати носом у явні порушення того ж таки карантину (якого ще повністю ніхто не скасовував) – в набиті автобуси людей, багато з яких ще й без масок. Не треба їм показувати на не те що недезінфіковані машини – там вологою ганчірки давно не гуляло! А чого не треба? Бо не ваше діло. Їдете – то й за те дякуйте... Ну, та ближче до методів.

7 червня в соціальній інтернет-мережі з'явилася цілком емоційно-обгрунтована інформація від пані Лесі Поліщук (стилістику дещо довелось поправити, бо нецензурної лексики ми в газеті ще уникаємо): «Я дуже сильно розумію маршрутчиків. Ну складно щас. Але я ніяк не можу зрозуміти, коли дитину з маршрутки викидають!..

Ситуація. Дитина 11 років їде в маршрутку №22, на «Вокзальній» каже, щоб зупинили. Водій не чує чи недочуває, проїжджає зупинку. Дитина нервує і просить зупинити. Зупиняє навпроти валютчиків. Дитина не встигає вийти, він їде. Дитя випадає з маршрутки!

Випадає! Бо водій кудись спішить! В поліцію, звичайно, звернулись. Втім, мені цього замало. Юрій Нестерчук – це ваші: 22 маршрут, номер авто АА08221С. Якщо цей водій сидітиме на маршруті – ні йому, ні вам тут не місце!»

Гнів не завжди гарний порада, але подібні ситуації – вже давно не поодинокі. Тому було би правильно, аби та істота за кермом і його начальство зробили висновки ще до того, як громада візьметься за... нові методи виховання.

Наступну історію просто боляче читати. Її розповіла мама особливого хлопчика Любов Курінна 10 червня: «Накипіло. Я плачу дуже рідко, бо характер,

Любов Курінна з сином Антоном

мабуть, такий, все переносу в собі. Але бувають ситуації, коли хочеться розридатися.

Сьогодні молодий, одружений сводій не хотів мене пускати в маршрутку по пільгах, ми їхали на індивідуальне заняття. Я вела з ним дискусію, що в мене дитина з інвалідністю. Вирішила не тріпати нерви і заплатити, він не взяв кошти і сказав: «Хай буде дитині на лікування». Далі прозвучало: «А вам не соромно їхати по пільгах? У мене пуста маршрутка».

Мені не соромно, що моя дитина є інвалідом! Мені соромно, що мене не беруть на роботу, бо мені треба бігти з малим на заняття чи їхати на реабілітацію. Мені соромно, що з червоним дипломом і 2-ма вищими освітами я не можу знайти достойного підробітку. Мені соромно, отримавши 2000 грн соціальної допомоги, вирішувати, що купити дитині: спецхарчування чи ортопедичне взуття, бо спека, а він ходить у теплих мокасинах... Мені соромно, що я економлю кожен 5 гривень.

Я вдячна всім небайдужим людям, волонтерам, які нам допомагають, друзям, які дарують не тільки малому, а й мені одяг і взуття, ми без Вас просто б не витягнули. Я розумію того водія, бо йому треба годувати сім'ю. Але як боляче слухати такі слова... Будьте толерантними! Якщо не бажаєте допомагати в силу своїх обставин чи переконань, то просто промовчіть. Батьки дітей з інвалідністю кожен день витримують купу негативу, діти тяжкі, кожен на грані депресій, нервових зривів, і так шукаєш позитив у кожному дні...

Я не люблю конфлікти, я люблю добро і позитив. Змінюйте своє мислення і ставлення до людей, бо ми не знаємо, що чекає на кожного завтра, підтримуйте одне одного добрим словом!»

Ось так проїхалась в автобусі мама з хворою дитиною. Так останнім часом деякі з наших «потерпілих» від карантину водіїв возять навіть ветеранів нинішньої війни...

На жаль, нам стало відомо, що в родині Любові Курінної виникла досить серйозна проблема: її Антончику потрібне термінове лікування у стоматології вартістю в майже 30 000 гривень.

Люба, яка завжди давала раду всім питанням, пов'язаним із хворобами сина, та ще й займалася громадською діяльністю, аби допомогти іншим родинам з особливими дітками, не мала таких грошей. Соромлячись просити допомоги, вона пропонувала на продаж створені власними руками картини.

Але багато небайдужих людей, відреагувавши на інформацію друзів жінки, зібрали необхідну суму. Виходить, що, попри явну недосконалість світу (дивися вище), ми таки сподіваємось на тих, кого з упевненістю називаємо Людьми. І сподіваємось недаремно.

Валентина Храбуст

Думка читача

Мудрість Великого Кобзаря визначила силу й велич рідного українського слова. А його розповідь – це літопис історії, це людські долі, закарбовані у писемному слові, які народжують віру у добро, захоплення високою мораллю вчинків людини. Тільки так ми отримуємо можливість дізнатися про минуле, про ті поразки і перемоги, без яких не було б сучасного і не буде майбутнього, можливість зберегти ці знання і передати як спадок далі.

Магія слова

Цю високу місію слова несуть жителям нашого міста сторінки газети «Громадська думка» (редактор Валентина Іванівна Храбуст).

Зворушливими є спогади-листи земляків-остарбайтерів у статті Сергія Бурлаки, надрукованої у газеті від 8 – 29 травня. Лихоліття Великої Вітчизняної війни, біль, туга і страждання білоцерківців у листах, адресованих рідним, – це дорогоцінний скарб, який доторкається сердець, засвідчує ту високу ціну перемоги й миру нашого сьогодення.

А трагічні сторінки життя наших співвітчизників, які працювали на різних промислових об'єктах Німеччини, сільських господарствах, їхня жорстока експлуатація створюють писемну пам'ятку, що залишиться нащадкам.

Нашу святу землю боронили мужні герої-білоцерківці, серед яких і Іван Васильович Чайка. Це людина-легенда, член Золотого фонду міста, він прожив із честю велике і славне життя. Прекрасну статтю про нього, «Ветеран, який завжди в строю», написала Світлана Цехмістренко (газета від 15.05.2020 р.). Щира вдячність «Громадській думці» за те, що надає перевагу саме таким матеріалам. Вони є наочним посібником для виховання в нинішнього покоління гордості за свій мужній народ, рідне місто.

Глибоко вражає своїм змістом і стаття Богдана Храбуста «Замок і ключ» (15.05.2020 р.) про високоморальну родинну цінність і необхідність турботи про сім'ю, її збереження. Автор доречно згадує лауреата Шевченківської

премії Василя Стуса, який помер у виправній колонії у Пермській області 1985 року. Як життєве кредо пораду він залишив синові Дмитрові, нині викладачеві КНУ імені Т.Г. Шевченка, мудрі думки. Вони навчають «творити добро, не чинити зло, бо матимеш у відповідь те саме. Треба вміти любити, вірити, зберігати надію, бо наш світ – добрий, але обмеженість людських поглядів викривила його в нашому сприйнятті».

Ось таким приходиться у наші домівки рідне слово й навчає життєвої мудрості: народитися людиною – то велике диво, залишатися людиною – то важка праця.

Нам треба голосу Тараса, оскільки нова дійсність розкриває нові грані буття людини й народу. А зміст статті М. Отиченка «Повернення Тараса» (22.05.20 р.) – про склад-

ДЕНЬ ПЕРЕДПЛАТНИКА

Днями колеги з пошти – старший інструктор з передплати ЦПЗ № 7 Антоніна Адамшина та оброблювач періодичних видань Світлана Кузнецова – запросили нас на День передплатника. Тут і ми з читачами могли поспілкуватися, і вони зробити пе-

редплату. А хто не встиг, ще може навідатися до найближчого поштового відділення й оформитися з «Громадською думкою».

ний шлях повернення великого сина українського народу в лоно рідної землі – засвідчує навіки, що Кобзар з нами як символ боротьби за незалежність. Сьогодні слово поета-патріота живе для кожного з нас: «Свою Україну любіть...»

Шановні журналісти! Прийміть мою щирю вдячність за мудре слово, професіоналізм та компетентність, за вміння відчувати пульс життя. Від усього серця бажаю вам нових творчих вершин.

Л.В. Ковальчук, викладач БНАУ, ветеран праці

Київщину поділили на 6 районів

На позачерговому засіданні, що відбулося 12 червня, Кабінет Міністрів України підтримав проект постанови Верховної Ради про утворення та ліквідацію районів у всіх областях України. Проектами актів пропонується ліквідувати існуючі 490 районів та утворити 129 нових.

Відповідно до ухвалених рішень, на Київщині передбачається створення шести районів: Білоцерківського, Бориспільського, Бучанського, Обухівського, Переяславського та Фастівського.

Адміністративно-територіальна реформа є частиною розпочатого процесу децентралізації. При цьому укрупнення районів не вплине на якість життя людей, переконані розробники реформи.

До речі, за рішенням Уряду, нині чинні районні державні адміністрації в 2020 році ліквідуватися не будуть, це повинно статися в 2021-му.

Остаточне рішення про нові районні центри має ухвалити Верховна Рада України.

Прес-служба Київської облдержадміністрації

Пенсійним фондом України впроваджується призначення пенсії без звернення особи

На виконання Указу Президента України від 08.11.2019 р. № 837/2019 «Про невідкладні заходи з проведення реформ та зміцнення держави» Пенсійним фондом України впроваджується призначення пенсії без звернення особи.

Послуга автоматичного призначення пенсій включає в себе одержання органами ПФУ всієї необхідної інформації до того часу, коли особа досягне пенсійного віку, відповідно до ст. 26 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Облік даних про трудову діяльність працівників сьогодні здійснюється як у паперовому, так і в електронному форматі.

Веб-портал електронних послуг ПФУ (portal.pfu.gov.ua) є основним ресурсом при автоматичному призначенні пенсій. Лише тут є доступ до електронної трудової книжки, де відображається інформація про трудові відносини працівника з 1998 року, відповідно до даних персоналізованого обліку. Проте дані про трудову діяльність працівника до 1998 року необхідно внести у вигляді сканованих копій, засвідчених кваліфікованим електронним підписом (далі – КЕП).

Скан-копії трудової книжки може подати особа особисто або її роботодавець.

Для особистого подання скан-копій трудової книжки особі необхідно:

– зайти в персональний кабінет на веб-порталі Пенсійного фонду за допомогою КЕП;

– обрати меню «Надання скан-копій трудової книжки»;

– додати скановані файли та відправити до Пенсійного фонду, завіривши їх електронним підписом.

Роботодавець може подати скан-копії трудових книжок наступним чином:

– зайти в «кабінет страхувальника» на веб-порталі Пенсійного фонду за допомогою кваліфікованого електронного підпису;

– обрати меню «Надання скан-копій трудової книжки»;

– заповнити дані про працівника;

– додати скан-копії трудової книжки та згоди на обробку персональних

даних з підписом працівника;

– відправити скановані файли до Пенсійного фонду, завіривши копії електронним підписом.

Скан-копії мають відповідати таким технічним вимогам:

– бути кольоровими;

– усі копії заповнених сторінок трудової книжки мають бути зроблені в хронологічному порядку;

– зображення має бути чітким і відтворювати всі реквізити документа (назва, серійний номер, дата видачі, печатки, підписи, ПІБ власника) і безпосередньо самі записи (рекомендована роздільна здатність під час сканування – 300 dpi);

– формат зображення має бути jpg або pdf;

– розмір кожного файлу не має перевищувати 1 Мб.

Особі – потенційні пенсіонери – надаватимуть через веб-портал ПФУ анкети зі згодою на обробку даних та повідомлятимуть, яким чином бажають отримати пенсійне посвідчення: особисто чи поштовим відправленням.

Для забезпечення використання нової технології призначення пенсії в повному обсязі майбутній пенсіонер має бути зареєстрований на веб-порталі, з використанням КЕП.

Якщо особа не має власного КЕП, вона може скористатися BankID і отримати посвідчення при проходженні ідентифікації (при застосуванні КЕП ідентифікація не потрібна).

Одночасно залишається можливість особистого звернення за призначенням пенсій до територіальних відділень Пенсійного фонду.

Оксана БУРИМСЬКА,

начальник Білоцерківського відділу обслуговування громадян № 2 (сервісний центр) управління обслуговування громадян ГУ ПФУ в Київській області

Лікування зору
«Офтотед»
Київський медичний центр

29, 30, червня 1, липня з 9-00 до 17-00

Консультує хворих на зір та лікує за допомогою терапевтичного лазера (не хірургія).
Вартість комплексного обстеження - 200 грн.
(діагноз, рекомендації, рецепти на окуляри, вимірювання внутрішньоочного тиску).

Вартість одного сеансу ЛАЗЕРОТЕРАПІЇ:
для дорослих - 150 грн.; для дітей до 12 років - 100 грн.

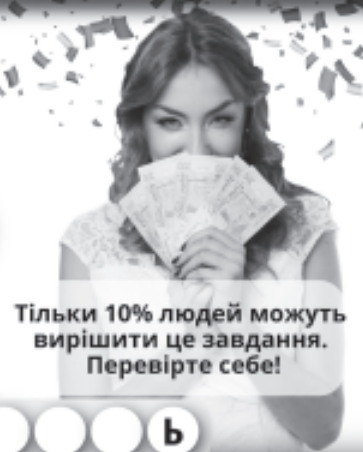
Тривалість курсу призначає лікар (від 2-ох сеансів - залежно від патології).
Розширена лікувальна програма: лазер, комп'ютерні програми, бриз-окуляри.
Продаж готових окулярів!
Чекаємо дітей та дорослих за адресою:
м. Біла Церква, вул. Олеса Гончара, 1/42 Готель "Кларк"

Літ. МОЗ Укр. №603486 від 17.10.2011р. Тел.(044)362-62-95, моб.0980088000 oftomed5@gmail.com

СЛОВО ВІДГАДАЙТЕ – ГРОШІ ЗАБИРАЙТЕ:

370 000 €
гривень

РОЗШИФРУЙТЕ СЛОВО НА МАЛЮНКУ ТА ОТРИМАЙТЕ ГРОШІ НА НОВИЙ АВТОМОБІЛЬ!

Тільки 10% людей можуть вирішити це завдання. Перевірте себе!

ЗНАЄТЕ ВІДПОВІДЬ? ТЕЛЕФОНУЙТЕ ПРЯМО ЗАРАЗ!

0 (800) 30-02-08

Обов'язково назвіть призовий код — 21139

Дзвінки БЕЗКОШТОВНІ з мобільних і стаціонарних телефонів в межах України (щодня з 8:00 до 20:00). Тільки для повнолітніх.

*ТОВ «С-МЕЙП» є Організатором маркетингової Акції «Золотий Фонд». Загальна вартість грошей до 1 842 000 гривень. Акція діє з 29.12.2019 р. по 31.12.2020 р. на всій території України. В Акції можуть брати участь виключно пенсіоністи громадян України, які зробили та оплатили замовлення товарів із Проміжний Організатора. Повна версія офіційних правил на сайті: www.godutya.com

Нове краєзнавче видання

Бурлака С.І. Остарбайтери Білоцерківщини: документи, спогади, коментарі (1942-1945 рр.): науково-документальне видання / С.І. Бурлака, Л.М. Діденко. – Біла Церква: ТОВ «Білоцерківдрук» 2019. – 240 с.

У ТОВ «Білоцерківдрук» побачило світ нове науково-документальне видання Сергія Бурлаки «Остарбайтери Білоцерківщини: документи, спогади, коментарі

(1942-1945 рр.)». Його публікацію здійснено за рахунок коштів міського бюджету згідно з умовами конкурсу проектів молодіжних і дитячих громадських організацій, проведеного управлінням з питань молоді та спорту Білоцерківської міської ради в 2019 році.

До збірника увійшли документи з Державного архіву Київської області, Галузевого державного архіву СБУ, архівного відділу Білоцерківської РДА,

спогади остарбайтерів, депортованих під час нацистської окупації краю, а також листи, написані ними з чужини додому («Громадська думка» друкувала їх у травневих числах газети – прим. ред.). В цьому виданні їх опубліковано вперше, що дає можливість дослідити обставини й умови депортації, встановити чисельність, а також осмислити долі українських примусових робітників, які стали жертвами політики нацистського уряду, а в процесі репатріації зазнали утисків з боку радянської влади. Матеріали збірника можуть бути використані на уроках історії в освітніх закладах міста, усіма громадянами, які цікавляться історією рідного краю.

У роботі над виданням взяли участь працівники міської ЦБС: головний методист відділу методичної та бібліографічної роботи Олена Бульда та редактор Тетяна Прищепенко.

Інформація ЦБС

Ікони Божої Матері Барської-Київської

19 ЧЕРВНЯ

«Дивні діла Твої, Господи». Цими словами можна сказати про те, як явилася в наш час ця чудотворна ікона, невідомо ким і коли створена.

1079 року один священик вирішив придбати будинок у двох літніх жінок. На горищі цього дому зберігалося багато церковних речей, серед яких було також старе малярське полотно з написаною колись на ньому іконою Божої Матері, зображення на котрому стало зовсім невидимим. Священик приніс це полотно одній схимонахині, яка жила в районі Караваєвих Дач, колишній околиці Києва. Вона ж доручила своїй послушниці віднести це полотно до Дніпра та, як прописується церковними правилами з предметами, що були в церковному користуванні й зробилися непридатними, залишити його в річці. Але послушниця з якихось причин не

виконала її завдання, а натягла полотно на підрамник та розмістила його поруч з іншими іконами. Через пів-року вона помітила, що на темному фоні почало проявлятися зображення. А через рік чудесним чином ікона повністю відновилася.

Незабаром звістка про диво, що відбулося з іконою, розійшлася поміж багатьма віруючими, котрі, щоб помолитися перед чудотворним образом, почали приходити в дім до інокіні Таїсії (ця послушниця пізніше прийняла постриг з іменем Гавриїли).

1992 року монахиня Гавриїла за порадами священнослужителів і мирян передала ікону до Свято-Успенської Києво-Печерської лаври. Напису ж на іконі, що свідчив би про

назву образу, не було. По-первах дехто називав її «Рятівниця», «Визволителька». Коли ж порівняли її з відомими православними іконами, виявилось, що оновлений образ дуже подібний до Барської ікони Божої Матері.

Нині ікона розміщена біля правого крилосу Христовоздвиженського храму (Ближні печери Лаври).

Підготував

Микола Отиченко

♦ Для визначення переможців у бібліотеці зібралася журі: Ольга Болховітіна (голова) – режисер, сценарист, завідувача театральним відділенням школи мистецтв №3; Валерій Войтов – актор Київського академічного обласного музично-драматичного театру ім. П. Сакаганського, лауреат міської молодіжної літературно-мистецької премії ім. М. Вінграновського, лауреат стипендії Президента України 2019 року; Христина Галицька – актриса театру ім. П. Сакаганського, переможниця всеукраїнських конкурсів читців творів Т. Шевченка і Л. Українки; Анжеліка Кисліцина – актриса театру ім. П. Сакаганського (судила онлайн); Тетяна Савенко – читачка бібліотеки-філії, шанувальниця творчості М. Вінграновського.

Звучить поезія Маестро

Кожного року в кінці травня в бібліотеці-філії №10 збиралися шанувальники творчості лауреата Національної премії ім. Т.Г. Шевченка, письменника, кінорежисера, актора Миколи Степановича Вінграновського для участі у конкурсі «Маєстат слова», щоб у чесній та безкомпромісній боротьбі виявити найкращого з декламаторів творів величного Маестро.

Проте весна 2020-го внесла в життя свої корективи – карантин. Та ми не могли відмовитися від проведення конкурсу... І він відбувся – у форматі онлайн. Учасників було 21.

ти, у виконанні яких поезія Вінграновського звучала ніжно, натхненно та піднесено. А найменші Марічка Бориско та Соломія Сесьомко зачарували дитячою безпосередністю виконання, за що отримали спеціальні подарунки.

♦ У молодшій віковій категорії перемогли: 1 місце – Катерина Сергієнко, 2 місце – Варвара Середа, 3 місце – Матвій Клименко.

♦ Серед старших конкурсантів перемогу святку-

Олександр Федак.

♦ Насолоду отримали всі присутні і від відео-поезії «Така, як всі» у виконанні бібліотекарки Жанни Харченко, на жаль, цей виступ був поза конкурсом.

♦ Всі призери та учасники отримали дипломи, призи й подарунки від відділу культури і туризму Білоцерківської міської ради та давнього друга бібліотеки Тетяни Савенко.

Ганна Нагорна, завфіліалом №10

► Природа і люди

Росте черешня...

● Бажання окремих мешканців Білоцерківщини мати щедри врожаї черешні часто не здійснюється. Скажімо, в садовому товаристві «Фантазія» раніше ми звернули увагу на 3,5-метрову черешню, в якій зовсім не було крони. Хоча два десятки рожевих ягід причепилися біля самісінької верхівки. Та наступного року деревце всохло. Причиною цього, як виявилось, стали дуже обрізані корені (при покупці), невідповідність підземної та надземної частин рослини.

● На території сусіднього кооперативу «Конвалія» ми регулярно, з дороги на вершині косогору, спостерігали за двома екземплярами середньостиглої черешні одного дачника. В рік посадки саджанці були низькі – 0,4-0,6 метра. Протягом наступних сезонів (до восьмого) господар завдяки обрізуванню формував у них компакту, розлогу крону. Після цього чоловік щорічно збирав з дерев (як нормальна погода) 2-4 відра крупних, гарних, солодких, соковитих ягід...

● Весною на ділянці цього ж товариства парубок, який висаджував у лунку 2-метрове молоде деревце черешні, розповів нам таке: мовляв, продавець запевнив, що обрізані корені за декілька років відростуть, бокові гілки з'являться і сформуєть крону, треба тільки часто поливати рослину. Але восени на тій черешні верхинний та бокові пагони не виростили, листя скручувалося й засихало. Наступної весни від саджанця залишилося тільки «мокре місце»...

● Чоловік з дачного кооперативу «Колос» звернувся до нас із питанням щодо загибелі двох 1-1,5-метрових рослин черешні в перший рік посадки. Коли за нашою порадою він розкопав ґрунт під саджанцями та перебрав

його руками, то знайшов там по 4-5 великих личинок хруща. Наступного року чоловік перед посадкою пари нових невисоких молодих рослин черешні вже перебрав увесь ґрунт із лунки і видалив знайдених шкідників-личинок. Деревця гарно прижилися та стали плодоносити на 4-й рік...

● Власник дачної ділянки в «Колосі» якимось зустрівся з нами й поскаржився на всихання 2,5-метрового саджанця черешні, хоча він двічі на тиждень протягом весни-літа добре заливав лунку водою і навіть часто бачив там на поверхні ґрунту дощових черв'яків.

● Ми підказали господарю, щоб під час висаджування молодій рослині він не тільки зібрав з викопаного ґрунту личинки шкідливих комах, а й не перезволожував його потім надмірним поливом. А вже на вологий ґрунт злязяться дощові черв'яки, приваблюючи до себе личинок хрущів... Через 9 років при зустрічі з нами чоловік розповів, що його нова черешня гарно росте і добре плодоносить.

● Дачник садово-городнього товариства «Медик» висловив невдоволення шпаками, які щорічно в червні

скльовують незрілі плоди на ранній черешні. Що він тільки не робив, аби відігнати нахабників: ставив опудало біля дерева, прив'язував kota до стовбура, прикріплював у кроні різнокольорові стрічки і кульки – ефекту ніякого. Не допомогли й постріли в повітря з рушниць знайомого мисливця. У науково-дослідному інституті садівництва тільки розвели руками – на жаль, нічим не можемо зарадити...

● В Білій Церкві один містянин виростив біля свого будинку ранню черешню, проте жодного разу не зривав з дерева стиглих ягід. Бо їх ще напівстиглими об'їдали шпаки. Щоб позбутися «зальотників», чоловік поливав пернатих водою за допомогою велосипедного насоса, чіпляв на стовбурі пишалку, вистукував у дзвінку металеву пластину, голосно кричав, приводив до дерева гавкучого собаку. Та все було марно. Тоді аматор на розвилці гілок прив'язав динамік-радіоприймач. Птахи злякалися невідомих звуків і втекли. Та зненацька насунули темні хмари, почався дощ. Динамік намок та затих, а шпаки повернулися назад. Господар поліз вгору мокрим стовбуром, щоб зняти гучномовець. Але послизнувся, не втримався і гепнувся додолу. Наслідок – знищені птахами незрілі плоди на деревах, зіпсований динамік та зламана нога чоловіка...

● За такої ситуації ми рекомендуємо любителям черешень вирощувати на своїх ділянках не ранні, а тільки середні та пізні сорти даної породи. Виявляється, що останні шпаки не чіпають – це підтверджують садівники-практики. Садити ж краще низькі саджанці (висотою 0,4-1,3 метра), бо високі рослини дуже часто гинуть на новому місці у перші роки. Також покупцям варто звертати увагу на місця щеплення сіянця (підщепу). Якщо воно зроблене вічком, низько і добре зрослося зі стовбом, то щеплення нормальне. Коли ж воно проведене живцем і той погано зрісся – є сумніви щодо гарного росту та збереження рослини надалі.

Іван Василенко, Віктор Демещук

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 61300346000026000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції. За достовірність фактів відповідальність несе автор. За зміст реклами відповідає рекламодавець. Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.